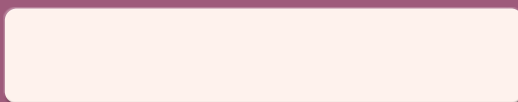

Your Personal Connection

*Prepare for Gimmel Tammuz by Studying the Rebbe's Letters
from Igros Kodesh on the topic of Hiskashrus.*

Connecting Others to the Rebbe

Igros Kodesh Vol. 3 pp 42-48

תמה

This letter was sent to R. Shlomo Chayim Kesselman.

B"H, 15 Shvat, 5709, The New Year of the Trees,

“Man is a Tree of the Field”

Greetings and blessings,

In response to your letter of 18 Teves (and the accompanying list [of contributors]) that was received after a delay:

ב"ה, חמשה עשר בשבט, תש"ט

ראש השנה לאילנות, האדם עץ השדה.

הרב החסיד הנותיק וחסיד איש ירא אלקים נבון ומשפיל וכו' מהור"ר שלמה חיים שיחיה

שלום וברכה!

במענה על מכתבו מח"י טבת (בצרוף רשימות) שנתקבל באחור זמן:

a) Thank you for informing me of the good news of the engagement of your daughter. May it be G-d's will that everything, including all the particulars, be in a good and auspicious hour. May your sending good news ([which fulfills] the mitzvah of ahavas Yisrael) lead to the good news that you will announce regarding her wedding, may it be [blessed] with good fortune. [May this lead to] an eternal edifice with all the interpretations [of the latter term, "adei ad" in Lashon HaKodesh]. For they all relate to the level of Kesser, "the crown with which his mother crowned him on the day of his wedding."

[Among them are:] adei, ornaments and jewelry (which allude to abundant material prosperity); [ad] eternity (which alludes to children, as is evident); and [ad] an interruption, as in the phrase: "Only until here may you come." The latter interpretation includes in it two levels: ad velo ad bechlal, i.e., up to but not included in the category referred to, and ad v'ad bechlal, up to and included within that category.

The first of these levels refers to the lowest level within the Emanator, "up to but not included"; and the second, "up to and including," which refers to the source for the emanations. (It is possible to explain that this is related to the category of life. For the Jewish people alone are referred to as "alive," as it is written: "You who cling to G-d our L-rd are alive," as our Sages comment in Avos deRabbi Nassan, ch. 34. "[G-d] is alive and not among the living." [This rung can be described with the phrase] "up to and not including." This [level] serves as the vitality

(א) תשואת חן נתונה בזה על הודיעני בשורות טובות משדוך בתו תחיה, ויהי רצון אשר הכל יהיה בשעה טובה ומצלחת בכל הפרטים. ובשורה טובה (מצוה דאהבת ישראל) גוררת בשורה טובה שיבשר מהנשואין למזל טוב בבנין עדי עד, וככל הפרושים "שכלם שיכים בבחינת כתר, עטרה שעטרה גו' ביום חתנתו": עדי וקשוט (ויש לומר שזהו ענין הרחבה בגשמיות. מזוני ריחא). נצחיות (ויש לומר שזהו ענין בני, כמובן). הפסק, כמו עד פה תבוא, דבזה נכלל כאחד: ולא עד בכלל, בבחינת התחתונה שבמאציל, עם עד בכלל, שרש הנאצלים (ויש לומר שזהו ענין חיי. דדוקא ישראל נקראו חיים על שם ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים. וכמאמר רז"ל באבות דרבי נתן פרק ל"ד. דהוא חי ולא בחיים, ולא עד בכלל. ודוקא זהו מתי' חיים דשרש הנאצלים,

for life, the source of the emanations, as reflected in the expression of Rambam which is cited and explained in Chasidus: “And G-d your L-rd is true, ‘the Truth of [all] being.” [This refers to] His essence, [a level described as] “the living G-d.”)

And [all of these] three qualities – children, life, and prosperity – are dependent on one’s mazal. See the explanation of the maamar entitled Eleh Pekudei, sec. 4, and the second maamar entitled Mizmor Shir Chanukas HaBayis, sec. 2, in Likkutei Torah; the maamar entitled Shuvah Yisrael, 5666, and the Rebbe Rashab’s Chanoch LeNaar, p. 38.

b) Enclosed is a kuntreis that was recently published. It is [being sent to you to] share with people at large.

c) I brought the list [of donors] to my revered father-in-law, the Rebbe Shlita, and afterwards to the Committee for Nifneh. I also conveyed your request for individual receipts. These have no doubt already been sent to you. [Please] acknowledge receipt of them.

d) [The funds that] you sent (with your letter of 25 Iyar), the five [dollars] donated toward letters for the Torah scroll and a similar amount for the Siddurim, were duly received. Perhaps the letter acknowledging this was lost. Please notify us if the letter notifying you of the letters designated for you was also not received....

וּכְלִשׁוֹן הַרְמַב"ם שֶׁהוּבָא
וְנִתְבָּאָר בְּדַא"ח: וְה' אֱלֹקִים
אֱמֶת. אֱמֶתִית הַמְצִיאֹת.
עֲצֻמוֹת וּמְהוּת הוּא אֱלֹקִים
חַיִּים - דְּבַנֵּי חַיִּי וּמְזוּנֵי כו'
בְּמִזְלָא תִּלְיָא.

וּרְאָה לְקוּטֵי תוֹרָה בְּאוּר דְּאֵלָה
פְּקוּדֵי פֶּרֶק ד דְּבוּר הַמִּתְחִיל
מְזֻמּוֹר שִׁיר חֲנֻכַּת (הַשְּׁנִי) סוּף
פֶּרֶק ב. דְּבוּר הַמִּתְחִיל שׁוּבָה
תַּרְס"ו. חֲנוּךְ לְנַעַר לְאַדְמו"ר
נִשְׁמָתוֹ עַדן עֲמוּד 83.

ב) מְסַגֵּר פֶּה קוּנְטֵרֵס שֶׁהוּצָא
לְאוּר זֶה עֵתָה. וְהוּא לְזִכּוֹת בּו
אֵת הָרַבִּים.

ג) הַרְשִׁימוֹת הַכְּנֻסֵי בְּהִיכַל
כְּבוֹד קִדְשֵׁי מוֹרֵי וְחַמֵּי
אֲדָמו"ר שְׁלִיט"א וְאַחַר כֵּן
בָּאוּ לְעוֹד נִפְנָה. כֵּן מְסַרְתִּי עַל
דְּבַר הַקְּבֻלוֹת פְּרֻטִיּוֹת שֶׁבִקֵּשׁ.
וּבִטַח כָּבֵר נִשְׁלַחוּ לְכָבוֹד
תּוֹרָתוֹ, וַיֵּאשֶׁר קִבְּלָתֶם.

ד) שְׁלוּחוֹ (בְּמִכְתָּבוֹ מִכ"ה
אֵייר) ה' תַּרְס"ב שֶׁבִּגְבִיל אוֹתִיּוֹת
הַסֵּפֶר תּוֹרָה וּלְפִי עֶרְךָ זֶה
עָבוּר סְדוּרִים - נִתְקַבַּל
בְּמוֹעֵד. וְאוּלַי נֶאֱבַד מִכְּתַב
הָאֲשׁוּר עַל דְּבַר זֶה. וְאִם לֹא
הִגִּיעוּ גַם הַהוֹדָעָה עַל דְּבַר
הָאוֹתִיּוֹת שֶׁעָלוּ בְּחֶלְקוֹ -
מְטוּבוֹ לְהוֹדִיעֵנִי...

f) You write about the impossibility of working [to collect] nifneh among the inhabitants of the city (with the exception of the members of the chassidic brotherhood and the temimim) and you give several rationales and explanations for this. Just two and a half lines previously, you write: "The chassidic brotherhood are bonded [to the Rebbe] with all their heart and with all their soul to the point of actual mesirus nefesh. If they were commanded to crawl into a pit, they would obey that command." I refer to our Sages' statement: "How secure and how intrepid is one whom His master helps!" For it appears that you don't have even a shadow of a suspicion that perhaps there is a contradiction between your introduction and your conclusion.

We have seen from experience that wherever we have involved ourselves with nifneh in these last years (in the U.S., Canada, South America, South Africa, etc.), there was an effect – albeit not to the same degree in each place. The people involved in these efforts did not have to take their [readiness for] actual mesirus nefesh from their [spiritual] backpacks. They did not even have to crawl into a pit. Not only that, [through their efforts,] their own circumstances – both material and spiritual – improved, and the respect they received from those with whom they worked and were involved continued to grow. Ultimately, [the donors] appreciated that they were the recipients and

ואו) מה שכתב על דבר אי אפשריות העבודה במקצוע נפנה בין אנשי העיר (לבד אנ"ש והתמימים) ומסביר זה בכמה טעמים ונמוקים - הנה שתי שורות וחצי לפני זה כותב, אשר "אנ"ש מקשרים בכל לבם ובכל נפשם עד מסירת נפש בפועל ממש, און אז מען זאל זיי הייסען קריכען אין לאך וועלען זיי קריכען" - והנני ממליץ עליו מאמר רז"ל כמה לא חלי ולא מרגיש גברא דמרא סייעי, כי כנראה שאין אצלו אף צל דקסלקא דעתך אפשר יש מעין סתירה בין ההקדמה והמסקנא!

כי על פי הנסיון אשר ראינו בכל מקום אשר התעסקו בנפנה בשנים האחרונות (ארצות הברית, קאנאדא, דרום אמעריקא, דרום אפריקא וכו') עשו פעלה - אף שלא בכל מקום בשוה, כמוכן, והמתעסקים בזה לא הזקקו להוציא מתרמילם את המסירת נפש בפעל, ואפילו לא קריכען אין לאך. ולא עוד אלא שמצבם עצמם בגשמיות ורוחניות הוטב, וכבודם בעיני אלו שהתעסקו והשתדלו עמם הולך וגדל, וסוף סוף רואים

not the givers, even when material and financial matters were involved.

According to the explanations in your letter, in your country, by contrast, [the chassidim] are prepared for actual mesirus nefesh. Obviously, this includes giving over one's will, one's intellect, and one's thinking processes....

This fact should be made known: When writing this, my intent is not [to focus] on one particular individual, Heaven forbid. For who am I to decide that it is incumbent on so-and-so to fulfill this-and-this mission? [Instead,] my words are directed to your group as a collective; for certainly, it contains all [the individuals] necessary to complete your fundamental mission in the country in which you are located: to spread the wellsprings of the teachings of the Baal Shem Tov and the Alter Rebbe in the outer reaches of France. We have only one fountain through which the wellsprings of the Baal Shem Tov's and the Alter Rebbe's teaching flow: my revered father-in-law, the Rebbe Shlita. Through connection to this fountain — connection on a physical level ([through giving resources] “with which one could purchase the vital [needs] of his natural soul,”) and the connection of the soul — the water becomes “the water of life.” For, according to Torah law, this is the situation that rules over and directs nature in a straightforward manner in all places.

In your letter (seemingly because of a

שהם המקבלים ולא הנותנים, ואפילו בגשמיות ובממון.

אלא שבמדינתם, עתה, על פי הסברתו במכתבו, יש מן המוכן מסירת נפש בפעל ממש ופשיטא שכולל מסירת הרצון והשכל והטעם ודעת...

- וזאת למודעי: מה שכותב הנני בזה אין פונתי חס ושלום לאיש פרטי, כי מי אני לפסוק הדבר שדוקא פלוני בן פלוני עליו מטל ענין פלוני. ודברי מכונים לקבוצם יחד, שבלי ספק שיש בו כל הנצרך למלוי תפקידם העקרי במדינתם עתה, שהוא הפצת מעינות הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן באנשי חוצות צרפת. ואין לנו מעין שדרך בו נמשכים מעינות הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן אלא אחד - הוא כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר שליט"א. ועל ידי התקשרות במעין זה, התקשרות הגוף (“שיכול לקנות חיי נפשו החיונית”) והנפש, גם מים כו' נעשו מים חיים. כי כן הוא על פי דין תורה השולטת ומנהגת את הטבע, גאר בפשטות און אומעטום.

ובכבוד תורתו בא במכתבו, (וכנראה מהעדר הפעולות,

lack of activities which also appears to be the decision of the members of our brotherhood in your camp), you cold-bloodedly declare – [the term gozer, “declare,” in Lashon HaKodesh also has the implication] “cut off” – that all our other Jewish brethren in your community (with the exception of those living in your immediate neighborhood) do not have any connection to all the above.

Call all the members of the chassidic brotherhood to a meeting and make an honest reckoning of how much effort was expended to involve people in these matters. Then it will be obvious that all the debate is superfluous, for the reasons why there are no results will immediately become clear.

There was a young man who was forced to flee from his location. Now this person is not one who has a connection with the Divine service of [meditative] prayer. He is not devoted to the abstract contemplation of Chassidus (a maskil), nor to the applications of these teachings in his efforts for self-refinement (an oved). He does not [even] have a beard. He never studied in Tomchei Temimim or in any other yeshivah. This person journeyed to a very distant place, one far removed in both a physical sense and in its connection to Jewish life. After a short time passed, men and women from that place began to develop a relationship with my revered father-in-law, the Rebbe Shlita.

For example, a businesswoman who was offered an opportunity to rent a store and

זֶהוּ גַם כֵּן הַחֲלֻטָּה
 אֲנִי״שׁ (שְׁבַמְחֲנוּ) אֹנִין
 גִּאֲנֵץ קֹאֲלֵטְבִּלוּטִיג
 גֹּזֵר (שְׁנִיידֵט אָפּ),
 שְׁלֶכֶל אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 שְׁבַמְחֲנוּ - (מִלְבַּד אֱלוֹ
 הַדְרִים בְּשִׁכּוּנָה שְׁלוֹ)
 - אֵין שְׁכִיחַת לְכָל זֶה!
 יִקְרָאוּ נָא לְאַסִּיפֵת כָּל
 אֲנִי״שׁ וְיַעֲשׂוּ חֲשׁבוֹן צָדֵק
 כַּמָּה יְגִיעוֹת יִגְעוּ לְרִכּוּשׁ
 נְפִשׁוֹת לְזוֹה, וְאֵזוּ לְמוֹתֵר
 יִהְיֶה כָּל שְׁקָלָא וְטְרִיא, כִּי
 תִּכְף וּמִיד יִתְבַּרְרוּ הַסְּבוֹת
 לְהַעֲדֵר תּוֹצְאוֹת.

אֲבָרוּ אַחַד שֶׁהִכְרַח
 לְבוֹרוֹ מִמְקוֹמוֹ, אֵינוֹ
 שִׁיךְ לְעִבּוּדַת הַתְּפִלָּה,
 אֵינוֹ לֹא מְשִׁכִּיל וְלֹא
 עוֹבֵד, בְּלֹא חֲתִימַת זְקֵן
 וְכוּ' וְכוּ', וּמַעוֹלָם לֹא
 לְמַד לֹא בְּתוֹמְכֵי תְּמִימִים
 וְלֹא בִישִׁיבָה בְּכָל־ל - נִדְד
 לְמַדִּינָה רְחוֹקָה בְּיוֹתֵר הֵן
 בְּמִקוֹם הֵן בְּעֵנִינֵי יְהוּדוּת,
 וְכַעֲבוּר אֵיזָה זְמַן הִתְחִילוּ
 לְהִגִּיעַ מְאֻנְשִׁים וְנָשִׁים
 מִשֵּׁם מְכַתְּבִים לְכַבוֹד
 קִדְשַׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדַמוֹר״ר
 שְׁלִיט״א. וְלְדוֹגְמָא
 - מְאֻשָּׁה בַעֲלַת עֶסֶק
 שְׁמֻצְיַעִים לָהּ לְשִׁכּוֹר חֲנוּת
 וְדִירָה בְּחֵלֶק א' שֶׁל הָעִיר
 אוּ בְּחֵלֶק אַחֵר. וְשׁוֹאֲלַת

a dwelling either in one part of the city or another asked the Rebbe Shlita to decide what she should do. She has never seen him. And she knows that my revered father-in-law, the Rebbe Shlita, has never been in her city, nor even in her country. She is not part of the chassidic brotherhood, nor are her roots there. But she heard the young man [mentioned above] speak sincerely, with words coming from the heart, that there is a Rebbe among the Jewish people, that he is not bound by the limitations of nature, and that a person who wants to follow a secure path — be it in business or in directing his household — should not raise his hand without asking the Rebbe. She saw that the young man's words reflected his inner feelings, because words of truth can be recognized, and she asked that her question be written [to the Rebbe].

As a matter of course, such a woman is connected to nifneh. She is drawing closer to Judaism. No doubt, in the near future, her home will be conducted in keeping with [the mitzvos of] kashrus, taharas hamishpachah, and the like. These are the fruits of the activities of a simple young man who did not act out of mesirus nefesh or kabbalas ol. For none of these activities runs contrary to his understanding, not even to the understanding of his mortal intellect.

Think [about this] for a moment: Based on his actual perception, it is very clear to him that the Rebbe's words are the Rebbe's words, and his blessings are

הַחֲלֵט כְּבוֹד קְדוּשַׁת אֲדָמוֹר"ר
 שְׁלִיט"א מֵהַ תַּעֲשֶׂה. -
 מְעוֹלָם לֹא רָאִתָּה אוֹתוֹ,
 וְיודַעַת שְׂמְעוֹלָם לֹא הָיָה
 כְּבוֹד קְדוּשַׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי
 אֲדָמוֹר"ר שְׁלִיט"א לֹא
 רַק בְּעִירָה אֲלָא גַם בְּכָל
 מְדִינָתָהּ, אֵינָהּ מֵאַנ"שׁ
 וְכִנְרָאָה גַם לֹא מִגּוֹעַ אֲנִי שׁ.
 אֲבָל כְּשֶׁשָּׂמְעָה מִהָאֲבָרָךְ
 דְּבָרִים הַיּוֹצֵאִים מִן הַלֵּב:
 יֵשׁ רַבִּי בִּישְׂרָאֵל, וְאֵין הוּא
 נִכְנָס בְּהַגְבּוּלוֹת הַטְּבַע,
 וְהוֹרָצָה לְלַקֵּחַ לְבַטַח דְּרוֹכוֹ:
 בְּמִסְחָר, בְּהִנְהַגַּת הַבַּיִת,
 וכו' - לֹא יָרִים אֶת יָדוֹ
 מִבְּלֵי לְשֹׂאוֹל אֶת פִּי הַרְבֵּי,
 וְהַכִּירָה בְּהָאֲבָרָךְ שְׂפִיו וְלָבוֹ
 שׁוֹיֵן, כִּי נִפְרִין דְּבָרֵי אֱמֶת,
 צוֹתָהּ לְכַתּוֹב הַשְּׂאֵלָה
 הַנ"ל, שִׁיכֵת מִמִּילָא לְנִפְנֹה,
 וּמִתְקַרְבֵּת לִיהוּדוֹת, וּבְטַח
 בְּקָרֵב הַיָּמִים יִהְיוּ הַלִּיכוֹת
 בֵּיתָהּ בְּכִשְׁרוֹת וְטְהָרַת
 הַמְשֻׁפָּחָה וכו'. - אֵלָה
 מִתּוֹלְדוֹת פְּעוּלוֹת אֲבָרָךְ
 פְּשוּט וְשְׂעוּשָׂה כָּל זֶה לֹא
 מִצַּד מְסִירַת נַפְשׁ וְקִבְּלַת
 עַל, כִּי אֵין זֶה אֲצִלוֹ הַפֶּךְ
 הַשְּׂכָל, גַּם לֹא הַפֶּךְ שְׂכָלוֹ
 הָאֲנוּשִׁי.

וְהִגַּע בְּעֲצֻמָּה: פְּשוּט
 אֲצִלוֹ עַל יְסוּד מֵהַ שְׂרָאָה
 בְּמוֹחָשׁ, שֶׁהַרְבֵּי אֲמִירָתוֹ

blessings. Even his animal soul accepts this [premise], because it did not come to him as the result of a process of intellectual give-and-take or the analysis of texts, but from experience — his own and that of people he knew. This provided evidence that obeying [the Rebbe's instructions] leads to a positive outcome. And when one does not do so, the results are unfavorable. As a result, just as he is not at all embarrassed to tell his acquaintances who are in need the address of an expert doctor, so, too, when he sees a person who is confused or confronted by a fundamental life question, he tells him: "The Jewish people are not without assistance, Heaven forbid. There is someone we can ask." Moreover, he does not wait until his acquaintances come to him to ask if there is a Rebbe, for by and large they don't know what a Rebbe is. Instead, he goes to them and explains to them that they should not depend on their own understanding — not on the shadchan, the doctor, or the broker — for all of these involve doubts. Instead, he has a secure path with which to resolve his doubts. As our Sages commented: "Words that come from the heart enter the heart."

To focus now on the subject of your letter: Your community contains the finest members of the chassidic brotherhood: people who saw the Rebbe Rashab, and — to make a distinction

אמירה וברכתו ברכה, וגם נפש הבהמית מסכמת על זה. כי אין זה אצלו מצד השכלה שקלא וטריא ועיון בספרים, אלא שהנסיון, שלו ושל כמה ממכיריו, הראה לו אז מהאט געפאלגט איז געווען גוט, און אז מהאט ניט געפאלגט האט מען געהאט א פסק. ובמילא כמו שאינו בוש לומר לכל מידעיו הזקוקים לזה, האדרעס של רופא ממחה, כך פשוואה איש נמצא במבוכה או עומד לפני פתרון שאלת חיים עקרית, אומר לו: לא אלמן חס ושלוש ישראל. יש לך את מי לשאול. - ולא עוד אלא שאינו מחכה עד שמידעו יבוא אליו לחקור ולדרוש אם יש רבי, כיון שעל פי רוב אינו יודע גם מה זה רבי, אלא שהוא הולך אליו מסביר לו שאין לו להשען כלל לא על בינת עצמו ולא על השדכן ולא על הרופא ולא על הסרסור, שאין כל אלו אלא ענינים מספקים, ויש לו דרך ודאית לפתור את ספקותיו. ואמרו רז"ל דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב.

ועתה בנדון מכתב כבוד תורתו:

במחנו יש מסלטה ומשמנה של אנ"ש, שראו את אדמו"ר נשמתו עדן, ולהבדיל בין חיים לחיי החיים את כבוד

between the living and those eternally alive — my revered father-in-law, the Rebbe Shlita. They've been tested by the trials of poverty and all types of ordeals. They are involved in the abstract contemplation of Chassidus and the applications of these teachings in their efforts for self-refinement. [After leaving Russia,] they were located in a [DP] camp among thousands of our Jewish brethren who were thirsty to hear a warm and live word [of Jewish content], something that would stir them and bring them close [to their Jewish heritage]. The young people among them were fundamentally seeking direction, [asking]: Where is the Moshe, the man who will lead us out of our boundaries and limitations and show us the path of life?

I ask you: How many [of those] people were added to [those involved in] the teachings of the Baal Shem Tov and the Alter Rebbe through your efforts and the labor of your souls during the time you stayed in the camp?

At that time, I wrote to the largest group of the chassidic brotherhood instructing them to work with all those found in the camp, and in particular with the youth — i.e., those who are spiritually underdeveloped (because I thought that at the first stage of conquering [the place for Chassidus], it was not necessary to put an emphasis on their material status). I was answered that the idea was good, but that first it was necessary to make sure that there was a budget to cover expenses and that it would be more appropriate to begin these [efforts]

קדשת מורי וחמי אדמו"ר שליט"א, נבחנו בכור העני ונסיונות מכל המינים, עוסקים בהשקלה בעבודה וכו' וכו'. נמצאו בתחלה בקעמפ בין אלפים מאחינו בני ישראל שהיו צמאים לדבור חם וחי, למלה של התעוררות וקרוב, והצעירים שבהם שאפו בעקר להוראה: איה הוא משה זה האיש אשר יעלנו מהמצרים והגבולים ויורנו דרך החיים.

והשאלה: כמה נפשות נתוספו, על ידי השתדלותם ויגיעת נפשם, על תורת הבעל שם טוב ואדמו"ר הזקן - במשך כל זמן השנה בקעמפס?

כתבתי אז לקעמפ דאנ"ש היותר גדול שיעשו בכל הנמצאים בקעמפ ובפרט בהנער מעמד רוחני (פי שערתי שאין נחיצות באחיזה בגשמיות בתחלת הכבוש). וענוני שבודאי טוב הדבר, אבל מתחלה צריך להבטיח תקציב להוצאות, ובכלל נכון להתחיל בזה כשיבאו כל אנ"ש אל המנוחה ואז יסעו מהם ככל הנצרך

when all the members of the chassidic brotherhood reached a state of tranquility. Then all those who were needed would travel back to the camp to work with mesirus nefesh! When, through an emissary who journeyed there, I urged a second time [that the matter be dealt with], they elected – I think – a committee, and that was the end of the matter. The outcome is well known.

The members of the chassidic brotherhood have become weary with their struggles. And it appears that those [working] with them also wearied themselves, seeing that it's a pity that Jews should continually weary themselves in upheaval. They were brought to a settled community. One might think that [there], perhaps, maybe, [they would begin outreach activities]. But instead, the entire pattern (or more precisely, the lack of a pattern) repeated itself. It is over a year that you are in your present surroundings. What is the sum total of the activities being carried out in Paris and its surroundings?

When I was in Paris a year and a half ago, I spoke [about the matter] several times until ultimately it was decided (apparently, out of respect) that the Committee for Nifneh would become involved with the people of the city. It is evident that those involved would be the appropriate ones to deal with those who are – at present – distant [from Jewish practice]. From time to time, I inquired and investigated what was being done

חזרה להקעמפ ויעבדו שם
במסירת נפש! וכשזרזתי
עוד הפעם על ידי אחד
שנסע לשם - בקרו,
כמדומה לי, בוועד. ובזה
נסתים הדבר. וה"תוצאות"
ידועות.

האבען זיך אנ"ש
אפגעמאטערט, וכנראה
אשר גם מיט זיי האט
מען זיך געמאטערט,
און געזעהן, אז עס איז
א רחמנות אויף אידען:
מען מאטערט זיך און אן
א טאלק. והביאום לעיר
נושבת - וכולי האי ואולי.
והנה - עס חזר'ט זיך
איבער דער גאנצער סדר
(יותר נכון - הפך הסדר).
זה יותר משנה שנמצאים
במחנם עתה, ומה הוא
הסך הכל מהפעלות קיימות
בפאריז וסביבותיה?

בהיותי בפאריז זה שנה
וחצי דברתי כמה פעמים,
עד שסוף סוף החליטו
(כנראה מפני הכבוד)
שוועד נפנה יתעסק גם
באנשי העיר. כמובן
יתעסקו בזה המתאימים
לדבור עם הרחוקים לעת
עתה וכו' וכו'. מזמן לזמן
חקירה ודרישה מהנעשה
בזה ונודעתי... שאין

in this regard and I discovered... that nothing is being done, nothing with regard to maamad in the spiritual sense and nothing with regard to maamad in the material sense. [These] two halves must — except in certain unique instances — be combined. [Indeed, each one] can only progress and be maintained when in tandem.

I would also be happy if someone would finally notify me that there are certain elements of activity of which I am unaware, that tens of people have not only been motivated by [members of our brotherhood] and have donated toward [the local] institutions, but have also received teachings of Chassidus from them or at least have in some way become bonded [with the Rebbe]. From your letter, however, I see that any aspect of such work is out of the question for you.

Obviously, maintaining the image of one's own community requires much work and constant labor. But even the guarding of the Beis HaMikdash was only one of the tasks [performed there] and all the priests were not occupied with it.

Obviously, if you meet a person and tell him: "Sir, give [me] money and I will give it to so-and-so who is several thousand miles away whom you do not know and with whom you do not share a connection, but [he] is a person of exceptional and lofty qualities," you

עושים מאומה, לא בענין מעמד רוחני ולא בענין מעמד גשמי - שני החצאים, שמלבד בהוראת שעה, צריכים להיות ביחד והולכים ומתקיימים רק ביחד.

גם אני הייתי שמח אם סוף סוף היה מי שהוא מודיעני, שכמה מפרטי פעולותיהם אי ידועים לי, ועשיריות אנשים לא רק נתפעלו מהם ונתנו נדבות ממון על המוסדות אלא שגם קבלו מהם תורת הדא"ח ונעשו חסידים או על כל פנים מקשרים קצת. והנה רואה אני במכתבו שמפרך כל מקצוע עבודה זה אצלם.

פשיטא אשר שמירת הציוור פון די אייגענע ד' אמות דורשת עבודה רבה ויגיעה תמידית, אבל אפילו שמירת בית המקדש היתה רק אחת העבודות, ולא כל הכהנים כלם התעסקו בה.

פשיטא אשר אם יפגשו איש ויאמרו לו זשיד דאוואי גראשי ואתנם לפלוני בן פלוני הנמצא במרחק כמה אלפים פרסאות, שאין אתה יודע אותו, והוא אין לו שיכות עמך, אלא שהוא בעל מעלות גבוהות ונשאות - יהיו בעיניו כמתעתעים.

will be looked at as a charlatan.

On the other hand, it is [equally] obvious that when a person who believes with simple faith – i.e., [faith] that directs all his powers – that [the Rebbe’s] knowledge and blessing have power over all matters and [this person] knows that his colleague must make a decision concerning a fundamental matter involving his children, health, or prosperity, or he is in danger, Heaven forbid, [he would try to connect that other with the Rebbe]. If there was any hope or even the shadow of a possibility that [the other person] would listen to his words, human decency, ahavas Yisrael, and [the risk of] danger to life would motivate him to run after his colleague and tell him: “Have mercy on yourself and on the members of your household and on all those close to you. Do not rely on your own understanding. Study Chassidus. Develop a connection with [the Rebbe]. Follow his words and then you will be successful.”

As is well known, there is a promise from the Alter Rebbe: “When chassidim will make an effort, they will be successful.”

[Generally,] the fact that one has not seen something is no proof that it did not occur, but this principle does not apply with regard to a frequent occurrence (see the rulings of Sifsei Cohen and the Alter Rebbe in Shulchan Aruch, Yoreh Deah, the beginning of sec. 1). I have seen several letters that were received by my revered father-in-law, the Rebbe Shlita,

ולאיך גיסא פשיטא אשך
איש המאמין באמונה
שלמה, הינו המנהגת את
כל הכחות שלו, שדעת
וברכת פלוני בן פלוני בכל
משלה ויודע בחברו שצריך
להחליט בענין עקרי דבני
חיי ומזוני וכו' או גם בענין
של סכנה רחמנא לצלן,
הרי מצד אנושיות אהבת
ישראל פקוח נפש וכו' אם
רק יש תקוה וספק ספקא
אולי ישמע לדבריו, עליו
לרדוף אחרי חברו ולומר
לו: רחם על עצמך ועל בני
ביתך ועל כל אשר לך ואל
בינתך אל תשען, למוד
דא"ח התקשר בפלוני בן
פלוני עשה על פי דבריו
ואז תצליח.

וידועה הבטחת אדמו"ר
הזקן, אז וואס חסידים
וועלען טאן וועלען זיי
מצליח זיין.

לא ראינו אינה ראייה פרוט
בדבר הרגיל (ראה ש"ך
ואדמו"ר הזקן שלחן ערוך
יורה דעה ריש סימן א).
ראיתי כמה ממכתבים
המתקבלים לכבוד קדשת
מורי ורמי אדמו"ר
שליט"א ממחנם. ולא
פגשתי אף אחד שיהיה
כתוב משום שהכותב

from your community and I have not seen one which relates that its author was drawn close to Chabad through the influence of one of the members of the chassidic brotherhood there.

In Paris and its surroundings you come in contact with hundreds and maybe thousands of our Jewish brethren each day. As indicated by Rambam's statements with regard to speech, you speak with them at times at length and at times briefly. How many of these thousands of people turned [to the Rebbe] with a question concerning an operation, a shidduch, a blessing for Rosh HaShanah or the like? If, however, you would have told them who the Rebbe of Lubavitch is, [sharing] a story, even without explanation, [and] on the second occasion [sharing] a portion of his talks and then his directives, many people – they, their descendants, and their descendants' descendants for posterity – would connect themselves to the Tree of Life. They would increase the light in their homes and become "Moshe's men." (See the conclusion of the maamar entitled VeYavo Amalek in the enclosed kuntreis. In my humble opinion, although in the maamarim entitled VeAsisa Tzitz in Torah Or and Toras Chayim the intent of the expression "Moshe's men" is "[people characterized by] bittul," in this kuntreis, the intent is those who are connected to the Rebbe, the extension of Moshe in every

נתקרב עתה לחב"ד בהשפעת
מי מאנ"ש הנמצא שם.

באים הם בפאריז וסביבותיה
במגע עם מאות, ואולי עם
אלפים ואלפים, מאחינו בני
ישראל, פן ירבו.

על פי מה שכתב הרמב"ם בענין
הדבור, משוחחים הם ביניהם
ארפות וקצרות. כמה אנשים
מכל אלו האלפים פנו בשאלה
על דבר נתוח או שדוף, בקשת
ברכה לראש השנה וכיוצא
בזה? והאמנם אם היו מספרים
להם מהו הרבי מליובאוויטש -
ספור, גם בלא באור - ובפעם
השניה מקצת משיחותיו ואחר
כך מהוראותיו - הרי כמה וכמה
נפשות, הם וזרעם וזרע זרעם
עד אין סוף, היו מתקשרים על
ידם באילנא דחיי, מוסיפים
אור בבתיהם, נעשים אנשי
משה (ראה סוף דבור המתחיל
ויבא עמלק דקונטרס המסגר
פה. ולפי עניות דעתי אף
דבתורה אור ותורת חיים
דבור המתחיל ועשית ציץ
הפונה ב"אנשי משה" - בטול,
בקונטרס זה הפונה - מקשרים
בהרבי, האתפשטותא דמשה
שבכל דור. ולכן לא נתבאר זה
בפרוש, נעשים אנשי מעמד
ומחזיקים גם בכל המוסדות
בחפץ לב ובסבר פנים יפות ולא
רק מפני הכבוד.

generation. Therefore the concept is not elaborated upon.) They would take part in maamad and support all of [the Rebbe's] institutions eagerly, with a pleasant disposition, not merely out of respect.

Instead of [involving themselves in] such [outreach activities], this one focuses on his institution; this one, on his business. Each person pacifies himself with the thought that he gives nifneh generously, in an openhanded manner. They justify themselves that they possess ready resources of actual mesirus nefesh [should an occasion arise], as you declared. And avodah, laboriously fulfilling the mission, has not even begun.

This has been the pattern for more than a year in a community of chassidim who number several score, may their numbers increase, of those whom the Rebbe Rashab crowned with the title: "Lamps to shine." And as my revered father-in-law, the Rebbe Shlita, commented: "When a light is positioned in a dark place, people — on their own initiative — gather around."

Do you really think that the obstacle is the people of Paris and its surroundings?

Using free association, one might say: The entire concept of exile came about as a result of the breaking of the Tablets [of the Ten Commandments], for otherwise there would have been freedom. [As our Sages comment on the phrase "Engraved on the Tablets":] "Do not read chorus, "engraved," but rather cheirus, "freedom."

ותמורת כל הנ"ל - זה פונה למוסד שלו וזה פונה לעסק שלו, כל אחד מרגיע את עצמו בזה שנותן נפנה בעין יפה ובמדה רחבה, מצדיקים את עצמם בזה שיש מן המוכן, כפי דברי כבוד תורתו, מסירת נפש בפעל ממש. והעבודה, כנראה, עדין לא התחלה.

וסדר זה נוהג, לעת עתה, במשך שנה ויותר. ובקבוץ אנ"ש שהוא מכמה וכמה עשירות, כן ירבו, של אותם שכתרם אדמו"ר נשמתו עדין בתאר "נרות להאיר". ועל פי פתגם כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר שליט"א הרי במקום חשך כשמעמידים פנס אור הרי - מעצמם - מתקבצים סביבו.

והאמנם דעת כבוד תורתו היא שהמניעה מאנשי פאריז וסביבותיה היא?!

ואמרת על דרך הצחות: כל ענין הגלות הנורא הוא על ידי שבירת הלוחות, כי בלאו הכי הרי היה חרות, אל תקרי חרות אלא חרות. הסבה לשבירת הלוחות הוא חטא העגל שאז חזרה הזיהומא דחטא

The reason for the breaking of the Tablets was the sin of the Golden Calf, at which time the impurity that stemmed from the sin of the Tree of Knowledge returned. According to Chassidus (see the maamar entitled Al Kein Yei'omru, 5691), that [the Sin of the Tree of Knowledge] came about as a result of the diminution of the moon, which came about as a result of the breaking of the vessels of Tohu, which came about as a result of the tzimtzum.

Now what is the tzimtzum? [When] the light does not spread outward. It remains within its letters and does not diffuse further. (See sec. 5 of the maamar entitled Le-Havin MaShekasuv BeOtzaros Chayim at the conclusion of Parshas Vayikra in Likutei Torah.)

I will again repeat my statement that I am not focusing on any particular individual, but on the community as a collective. You will no doubt show my letter to everyone who will benefit from it. It is unnecessary to add that the give-and-take is between me and them on my own initiative. There is no [need to fear that]: "Yosef will bring their gossip...."

There will no doubt be those who say: "Who appointed you...?" and "Remove the beam from between your eyes." Their complaint against me will be correct. This will not, however, change the situation or the picture as a whole. It is a shame that time which will never be regained marches forward and is lost.

I hope that you will not become negatively

עץ הדעת, שעל פי דא"ח (ראה דבור המתחיל על כן יאמרו תרצ"א) בא על ידי מעוט הירח, שבא על ידי שבירת הכלים דתהו, שבא על ידי הצמצום. ומהו הצמצום? דער אור גייט ניט לחוץ. ער איז זיך אין זיינע אותיות, אבער ניט ווייטער (ראה לקוטי תורה סוף ספר ויקרא דבור המתחיל להבין מה שכתוב באוצר חיים פרק ה).

עוד הפעם אכפיל דברי שאין כונתי לאיש פרטי חס ושלום, כי אם להקבוצ בכלל. ובדאי יראה מכתבי לכל מי שיש תועלת בזה - ולמותר לומר שאין זה אלא שקלא וטריא ביני לבינם ועל דעת עצמי. ולא שחס ושלום יהיה ויבא יוסף ג'.

- בדאי כמה וכמה יאמרו מי שמך גו' טול כו' מבין עיניך ויהיה הצדק אתם בטענתם עלי. אבל אין זה משנה את המצב והסדר הכל. וחבל על הזמן ההולך ואבד ולא משתכח.

בתקוה אשר לא יקפיד - אפילו במוח - על מכתבי זה. ואת זהב בסופה.

affected, even merely intellectually, by this letter. [May we see the fulfillment of the promise]: "And vehav at its conclusion."

Concluding with good wishes for all the members of our brotherhood.

I did not show this letter to the Committee for Nifneh here. However, I did send a copy of sec. (f) only to R. Ben Tzion Shemtov, but I did not tell him to whom the letter was addressed. You may do as you wish in this regard. I sent this to R. Ben Tzion because:

- a) perhaps it will be an asset in his own work;
- b) while I was in Paris, he continually offered defenses for the failure of the efforts to spread [the above activities] and was certain that they would spread in the future.

החותם בפרישת שלום
כל החבורה תחיה.

לועד נפנה כאן לא
הראיתי מכתבי זה. ברם
העתק מסעיף וא"ו בלבד
שלחתי להרב ר' בן-ציון
שיחיה שם טוב, אבל
לא כתבתי לו למי נערך
מכתב זה, וכבוד תורתו
יעשה בזה כרצונו.
שלחתי הנ"ל להרב
בן-ציון: א) אולי יועיל
לעבודתו הוא, ב) בהיותי
בפאריו שקד גם כן
בלמוד סגוריא על העדר
ההתפשטות בעבודה
והיה בטוח שתתפשט
בעתיד.